

מונולוג של דויד שווייצר

כך שיחקנו, ואלי כהן באמת הבקיע שער. סוף טוב, הכל טוב — אבל כך התנהלו העניינים בהפועל תל-אביב כבר אז. סתם מילחמת עסקנים. לולא אני, לולא שמרתי על הרברים — ההירדררות היתה מתרחשת זמן. דוגמה נוספת: יום אחד, לפני מישחק עם מכבי חיפה, נכנס אלי לחדר איירה אלתר. הוא לבש חלוק כזה של בית-חולים. הוא אכל איזו

לה צריך להוביל לתוצאות טובות, אבל העסקנים... אחרי שוכינו (הפועל תל-אביב, באימונו של שווייצר) באליפות, לקראת מחצית העונה השנייה שלי, היתה הקבוצה אחרי כמה הפסדים, אך עדיין לא ריחפה עליה סכנת ירידה. פנו אז אלי מהטל-וויזיה וביקשו שאופיע ואסביר מה קרה, איך זה שקבוצה-אלופה מש-תרכת עונה אחרי-כך בתחתית.

עיות. שחקנים לא קיבלו משכורות בזמן. התחילו רחיות. אחרי שבנתתי מה קורה, עורך-הדיון שלי כתב מיכתב להנהלה, והודיע לה שאינה עומדת בתנאי ההסכם. הרבה זמן לא ישכחו שם איך הגעתי יום אחד לאימון והור-עתי: "היום אין אימון! אני לא מוכן להמשיך ככה. אם ההנהלה לא תפ-תור את הבעיות — אני מתפטר!" כבר אז התחילה המילחמה, שה-

בשנת 1985 חזרתי לאמן את הפועל תל-אביב (אחרי שאי-מנתי את הקבוצה ב-1966 ובי-1981). הניסיון שלי עם הקבוצה כולל גם שמונה שנות-מישחק. עי-שיתי אז חוזה-אימון לשלוש שנים. אחד התנאים שלי היה שהפועל תל-אביב צריכה להעמיד את השח-קנים לרשותי, בלי בעיות. כשהתחלתי לעבוד, היתה הקבר-צה בתחתית הליגה הלאומית. אני

הדרומאן שלי עם הפועל תל-אביב

ברגע האחרון ביטלתי את ההר-פעה. אבל רבר ההופעה המתוכננת שלי נודע לעסקני-הקבוצה. נראה שהם פחדו ממה שאוציא החוצה. אחד מהם רץ לאחד מכתבי-הספור-רט בטלוויזיה ואמר: "יהיה לי סקופ מעניין כשבילכם, חכו!"

גבינה מקולקלת, ולא שיחק כמה מישחקים. לפני שהספקתי להבין מה קורה, הוא התנפל עלי בצעקות. לא הבנתי מה הוא רוצה ממני, עד שהראה לי צ'ק על סך 12.5 (שנים-עשר וחצי) שקלים, במקום 2500 שהגיעו לו.

עכשיו יושב במקומו טדי קאר-פמן. מניסיוני איתו — או שהוא לא מבין דבר בכדורגל, או שהיו לו יועצים לא-טובים. גם זה שהוא מינה את מילר, שלא בדיוק הוכיח את עצמו...

ביאה את הפועל תל-אביב לירידה לליגה הארצית: המילחמה התנהלה או בין עמוס רודין, יושב-ראש ההנהלה, לבין אלי מילר, שהתמנה על-ידי טדי קאופמן למחזיק בתיק הפועל תל-אביב במועצת-הפועלים.

הבאתי את הקבוצה לאלופות! אבל כבר אז יכולתי לחזות מה יקרה בקבוצה. כבר אז התחילו הב-

שווייצר, לשם באתי שוף ספרו...

נקמה מתוקה
הלכנות זאת: "הנקמה המתוקה". המאמן הוותיק, המכונה בקרב אוהדי הכדורגל "הכריש" ובשמות נוספים המתארים אדם כליכול, הוביל את קבוצתו, הפועל ירושלים, לניצחון על הנידונה לירידה לליגה הארצית, הפועל תל-אביב. שווייצר סגר מעגל היסטורי והשיב את גאוותו הפגועה. פגעו בו טדי קאופמן, אלי מילר ועסקנים נוספים, ה-קשורים בניהול הקבוצה, עת העזו ופסירו את שווייצר הגדול מאימון הקבוצה (1986). אחרי שהביא את הקבוצה לאלופות (1985). הפיטורין היו כמצצה בעולם הכדורגל, מכה נוראה. בינתיים כיכבה הקבוצה במדורים הכלכליים והפוליטיים לא פחות מאשר במדורי-הספורט, עקב מילחמות-העסקנים. היא ירדה לליגה הארצית. מילר פוטר, קאופמן הותקף. כששווייצר שיחזר בשבת בבוקר את תולדות "הדרומאן שלי עם הפועל תל-אביב", לא נעלמה נימת הסיפוק מדבריו. בשבת אחר-הצהריים, עם שריקת-הסיום במישחק של קבוצתו נגד הקבוצה שממנה פוטר, אין ספק שחשבו: "הטובים מנצחים!"

כאשר כאלה אנשים ניהלו את העניינים, הייתי הגורם היחיד שבלם את הירדררות הקבוצה, ובי-לם התפרצויות. בי-30 בדצמבר 1985 כתב יושב-ראש ההנהלה, עמוס רודין, מיכתב לאלי מילר. המיכתב הובא לידיעתי של טדי קאופמן.

זה לא שמילר נחשב לכזה גאון. זה אחד שלא הוכיח עצמו גם במקומות אחרים, כמו הפועל רמת-גן, הפועל רמת-השרון. בין החבי-ביו, הוא נחשב כשומר-ראשו של קאופמן. כשאימנתי את הפועל תל-אביב ב-1981, היה אייבי אפשטיין מזכיר הפועל. דוב כן-מאיר היה אז מזכיר מועצת-הפועלים. הוא אהב את הנושא. להכריז מיורשיו, הוא קרא לי ואמר לי: "עשה כפי שאתה מבין. אם תהינה לך בעיות — פנה רק אלי!"

נוסטלגיה...
 הרבה תלוי ביחס אישי לשחקנים. הנה, דוגמה: בשנות ה-60 קיבלתי על עצמי לאמן את קבוצת הפועל רמת-גן. חיזקנו את הקבוצה בשלושה שחקנים, שהיו בשלהי הקאריירה שלהם: השוער יעקב חודורוב, מרדכי בנבנישטי ושלמה לוי, שהיה שחקן נבחרת-ישראל ומכבי-חיפה. כששאלתי את לוי אם הוא מוכן לעזוב את מכבי חיפה למען הפועל רמת-גן, ענה לי: "אני מוכן! אני מביא לך את הכרטיס שלי!" מכבי חיפה היתה אז הקבוצה האטרקטיבית ביותר בי-ארץ. לא האמנתי, עד שראיתי במו עיני את לוי עם הכרטיס. התמלאתי: "איך הוצאת את הכרטיס!" מה ענה לי? "הבאתי להם אישור מהרומא שאני חולה" אסטמה, ושאסור לי להתגורר עוד על הכרמל..." אלא מה! ללוי היתה תנאי לעבור לרמת-גן: הוא רצה להת-חתן, ועלי-כן רצה בדירה שם. מה עשינו! יגאל וינרון, שהיה יושב-ראש הפועל רמת-גן, הציע לראש-העירייה, שקבלן מסויים, שלא קיבל היתר-בנייה, יקבל היתר לבנות שתי דירות — אחת בשביל עצמו והשנייה בשביל לוי. כך נפתרה בעיית-הדירה. ואיך פתרתי את בעיית-הנישואין? ביקשתי את גג הבניין של מכבי-ראש ברמת-גן. בטח קיבלתי. נו מה. בבוקר ביקשתי מאשתי: "תכניי הרבה סלטים!" הלכנו, קנינו נקניקים, לחם. עמדנו, יום שלם — אשתי, אחותו של לוי ואני — והתכנו סנדוויצים. בערב שלמה לוי התחתן. כך התחילה ההצלחה חסרת-התקדים של הקבוצה: תחיי-לה עלתה רמת-גן ליגה ובשנה הבאה כבר זכתה באליפות. נזכרתי בסיפור הזה, מכיוון שגם השנה עלתה רמת-גן חזרה לליגה הלאומית לעומת הפועל תל-אביב שירדה. אפשר גם אחרת!

ובאמת, בשבת כערב, מטלפן אלי פתאום חיים צימר, היושב-ראש, ומודיע לי: "רודין, אני מצ-טער לומר לך שאנו נאלצים להפי-סיק את עבודתך..." לא הספקתי להתאושש, זה כבר היה בטלוויזיה. פיטוריי מהפועל תל-אביב זכו בכותרות רבות, אבל מה שלא פורסם הוא שיומיים לפני כן פגש עורך-הדין שלי את צימר ואמר לו: "רודין מבקש להתיר את החוזה. הוא לא מעוניין להמשיך איתכם שנה שלישית." צימר שאל: "מה, אתה מדבר ברצינות? או תשמע ממני ביום הראשון?" שמעתי ממנו ביום-שבת... הם חששו, כנראה, שאתפטר ויקום רעש. לכן החליטו: "נראה לה" אז הקדמוני אותי, אבל החלטתה להתי-פטר היתה שלי. ידעתי מראש מה יקרה לקבוצה, המנוהלת על-ידי מילחמות-עסקנים. ניבאתי הכל מראש.

"זה, זה מה שמגיע לזי" צווח, "זאת הוראה שלך!" אפילו לא ידעתי על מה הוא מדבר, עד שקיבלתי מיכתב-הבי-הרה. הסתבר לי שהוא פנה לאלי מילר ולאברהם מירח. שניהם סתבו אותו, עד שמיורחי אמר לו: "לך תעשה לו (לוי) בלגאן. אחרת, לא תראה את הכסף..." אז הוא עשה לי בלגאן, כהוראת העסקנים. גם באגודות אחרות קיימת בעי-ייה רומה. סיפרו לי שמתחילה מי-לחמה דומה בהפועל פתח-תיקווה. לעומת זאת, בהפועל ירושלים, שאותה אני מאמן כיום, יושב פט-רון ושמו עימנואל זיסמן. הוא אוהב כדורגל. לכן העסק דופק. הפועל חיפה ירדה ליגה בגלל העסקנים. זוהי בעיית-הבעיות של הכדור-רגל הישראלי. בעצם, על הנייר, יש להפועל תל-אביב מיתקן, שח-קנים, אוהדים. חיבור הנתונים האי-

בין השאר, כתב אז רודין: "לא סוד הוא ששחקני הקבוצה צורקים, ושההתחייבויות הכספיות כלפיהם לא כוודו. כמו כן, לא סוד הוא ששיחקנו מישחקיית עם קופות סגורות, לא בשל התחייבויות של מחלקת-הכדורגל. סבורני שמיותר להזכיר כי בשל אישיותו הסמ-כותית והמיקצועית של המאמן גובשה הקבוצה, והגיעה להישגים הנוכחיים, והיה זה המאמן שמנע התפרצויות אוהדים ושחקנים בשל חובות כספיים, עד כה..." הנה, דוגמה איך התנהלו העני-ינים בקבוצה כבר אז: אני קנסתי את אריה אלתר על עבירה שביצע. גם אלי כהן ביצע או פאול, אבל אותו לא חשבתי שיש לקנסו. הייתי לפני מישחקיפתח עם הפועל באר-שבע, בדרך לאליפות. מכבי חיפה היתה אז שתי נקודות מע-לינו. היינו חייבים להשיג לפחות תיקו עם הפועל באר-שבע. ממש לפני המישחק, כשאני מכ-נס את השחקנים, יש מתח נוראי, נכנס מתאם מנהל-הקבוצה גדי תבור ומודיע: "ההנהלה מתכנסת בשעות אלה. הם רוצים את אלי כהן?" "מה העניין?" שאלתי. ומה הוא ענה לי? "הם לא מבינים מרוע קנסת את אלתר, ואילו את כהן — לא!" אלי כהן היה אז שחקן-מפתח, תקע שערים. אילו היו קוראים לו — או שלא היה מתייצב, או שהיה הופך שולחן... היה עושה כזה רעש! מה אז התרגנתי? לזה באת? עכשיו? חשבתי שבאת להציע עז-רה, לראות מה אפשר לעשות לפני מישחק כזה חשוב... עוף מפה!"